

- א. לת"ק דמתניתין – בעל החצר חייב. ולרבי – אינו חייב עד שיקבל עליו לשמו.
 ב. לר' זירא – תלוי במחוקת רבנן וככמים, שלחכמים חייב בעל הקדרות ולרבי פטור. לרבא – לכ"ע פטור משללם.
 ג. לדעת רב – פטור בעל הפירות מleshem נזקי הבהמה. (ולכאו' רב שתת חולק).
 ד. בעל החצר חייב. ולדעת רב – דоказ בשייבל עליו בפירוש לשמו.

עה. א. באיה אופן יוצא מן הכלל, הנכנס ברשות לחצר של אחר, מקבל עליו שמירה (בסתם) כלפי בעל החצר?

- ב. מתי אמרו הכלל 'איש בור – ולא שור בור', ומתי אין אומרים כן?
 ג. שור שנכנס לרשوت של אחר ונפל לבור מים והבאישם – האם חייב בגין המים? (מה)
 א. באשה שנכנסה לאפות, שימוש צניעות מסתלק ממש בעה"ב, והוא האחרית לשומר שלא יזקן נכסיו בעה"ב על ידה.
 ב. אין אומרים כן אלא כשהbor אינו שלו בשעת עשייתו, אבל כל שבעת עשייתו הוא מוננו – הרי זה אחראי על שמירתו.
 ג. לדעת שמואל – אינו חייב אלא כשהוקם בשעה שנפל, אבל לאחר נפילת – הרי זה בור ופטור על הכלים.
 ולדעת רב – גם אחר כך חייב, אך אם הבאים מרחוק ולא מגפו – אין זה אלא גרמא ופטור.

עו. מהם כללי החיוב של אדם המזיק, במצבים הבאים:

- א. הנזק והמזיק שניהם ברשות (כגון חצר השותפים; נכנס ברשות וכו').
 ב. שניהם שלא ברשות.
 ג. אחד ברשות ואחד שלא ברשות. (מה):
 א-ב. הוויקו זה את זה – חייבים, בין בכוונה בין ללא כוונה. הוויקו זה בוה (רש"י: הioteklota) – פטורין. ג. זה שברשות פטורআ"כ ידע בו. זה שאינו ברשות – חייב בין בשזיק בין בששני הווק בו.

עג. החובל באשה מעוברת ומת עובה – אלו תשולםין הוא חייב לשלם, ולמי? ומה הדין כאשר מת בעלה ואין לו יורשים (נגר)? (מט)
 חייב בתשלומי הנזק כשאר חובל באשה נשואה (ונחלקו תנאים במשנה כתובות סה: אם משלם לבעל או חולקין שלישי ושני שלישי).
 דמי הולדות – לבעל. ואם מת בעל (לפני החבלה) ואין לו יורשים – לרבה: משלם לאשה. ולרב חדא פטור.
 שכח שմבחת האשאה מחמת הולדות (שנראית בריאה יותר) – לתנא קמא כולל הדבר בדמי הולדות – ולבעל, ולרב שב"ג – חולקין הבעל והאשה. ואם מת – כל השבח לאשה. (במבררת, אמר רב שב"ג, אין שבח).

- עה. א. החופר בור ברשות הרבהם, האם חייב בגיןו?
 ב. החופר בור בקצת רשותו – האם חייב?
 ג. באיה מקום שכחה בו בור, פטור לכל הדעות? (מט:-ג).
 א. לרבה – חייב לכ"ע, ולרב יוסף – לר' ישמעאל חייב ולר' עקיבא פטור. וסתם מתניתין – חייב.
 ב. לר' יוסף – חייב לכ"ע, לרבה – לר' ישמעאל פטור ולר"ע חייב. וסתם משנתנו – חייב. ובחוoper לאושין – לת"ק פטור, שכך דרך בני אדם וחופר ברשות הוא.
 ג. כשכנס ד' טפחים (ו"א: אמות) לתוך רשותו, והופר שם. וכן החופר בור ומסרו לרבים, לצרכיהם.